

Rande na Brnčalke

Prijala som pozvanie na svoje prvé rande. Miesto a čas som mala navrhnúť ja. Zvolila som výstup na Jahňací štít. V horách sa vraj ľudia najlepšie spoznajú, tam sa najskôr prejaví charakter človeka, aspoň tak tvrdí moja mama. Nevieťm prečo, ale moje kamarátky sa pri slove *charakter* vždy náramne chichocú a dopĺňajú tento pojem centimetrovou vzdialenosťou medzi palcom a ukazovákom. Chcela som teda zistiť, aký charakter má môj nápadník, a ak ho má krivý, v horách na to určite prídem.

Zo vzdialenosti niekoľkých krokov ho zozadu pozorujem. Je vysoký. Má dlhé nohy a pevný krok. Kvalitné turistické topánky. Na vratké voľné kamene na chodníku našľapuje rozhodne a s presvedčením, že sa mu pod nohou ani nepohnú. Nezakopáva, nebalansuje. Nepochybuje. Vyžaruje z neho istota. Priveľa nerozpráva. Nehundre a neponosuje sa, nepreklína hlúpe ženské rozmarty. Ani raz sa detinsky neopýta, kedy tam už budeme. Naopak, zdá sa, že si túru užíva. A bez reptania nesie môj plný batoh.

Keby len nemal na brade to husacie páperie... Nie je to môj typ, ale možno by som ho mohla pustiť aspoň do základného tábora, uvažujem vduchu. Medzi čakateľov.

Blížime sa k chate pri Zelenom plese. K jednému z najmalebnejších miest môjho sveta. Ak toto miesto ožiaria lúče slnka, ťažko nájsť slová, ktoré by opísali jeho krásu. Obkolesená hradbou skalných stien sa tu pri nohách špicatej Jastrabej veže krčí romantická Brnčalova chata. Odráža sa v hladine zeleného plesa spolu s majestátnymi štítmí okolitých vrchov. Je ako smaragdový drahokam v dlani Tatranského obra. Na tomto magickom mieste moja duša pravidelne pookrieva, do žíl mi začne prúdiť neznáma energia, do myšlienok sa vkradne posvätná pokora, na jazyk sa tlačia Hviezdoslavove verše. Vyskočím na skalú, pritlačím si ruky na hrud' v dramatickom geste a s bázňou prednesiem:

„Len okamih tam pobudnutia:
už mŕtvie bôľ, už slabnú putá,
zrak čistí sa, tlak voľneje,
a oživujú nádeje.“

Vtom môj nápadník vyskočí ku mne a recituje spolu so mnou:

„Len jeden pokyn, zášum lesný,
len jeden horskej riavy skok:
a duša už sa ladí k piesni,
tkne sa jej bičik prečudesný –
a srdce hupká vozvysok.“

Klaniame sa boroviciam a kosodrevine a smežeme sa ako blázni. Boduje a vie to. Kludne na mňa mohol aj vyjavene civieť, rozširovať nozdry, kriviť ústa, klipkať očami a ironicky mraštiť čelo. Lenže to by znamenalo, že mi vôbec nerozumie. Že nedokáže precítiť krásu prírody a nepocituje eufóriu, ktorá je na tomto mieste povinná. Že ho hory nechytily za srdce ako mňa - a to by už do ďalšieho kola nepostúpil. Chýbala by nám duševná spriaznenosť, a to by skrátka nešlo. Takému by som teraz zjedla celú čokoládu a bez výčitiek si vymazala jeho telefónne číslo.

Kráčame strmým chodníkom pomedzi hustú kosodrevinu nad chatou. Ideme pomalšie, pretože sa neustále musíme otáčať a kochať pohľadom na utešenú dolinu. Chatu lemujú slimáky stien narúbaného dreva, ktoré tu chatár ukladá celé leto. Keď na jeseň slnko klesne za západnú skalnú hradbu, trvá až do jari, kým sem opäť preniknú jeho lúče. Zima tu býva veru poriadne dlhá.

Môj nápadník zadržiava napnuté ohnuté konáriky kosodreviny, aby ma nešlahli po tvári. Upozorňuje ma na vratké kamene. Podáva mi ruku a ťahá ma na vysoké skaly. V strmom teréne kráča štvornožky za mnou. Nie som si celkom istá, či len preto, aby ma „zachránil“...

Vrchol Jahňacieho štítu dosahujeme relatívne rýchlo. Rozhliadame sa po okolí a kocháme sa výhľadom na zubaté skalné hrebene. Potom si líhame do machom vystlanej priehlbinky pod skalou a opalujeme sa na hrejivom slniečku.

„Nešla by si so mnou na budúci víkend na chatu?“ opýta sa ma opretý laktom o kameň, v kútiku úst steblo trávy. Váhavosť asi tiež nebude jeho dominantná vlastnosť. Neodpovedám. Pre mňa je na takúto otázku ešte priskoro. Opieram sa o batoh a oči mám privreté. Netrvá na odpovedi. Šúpe mandarínky a očistené mi ich vkladá do úst. Mlčky sa usmievam. Otváram ústa ako mladý operenec a keď mi raz namiesto mandarínky strčí do nich prst, rázne ho uhryznem.

Slnko zaclonia mraky. Od severu začína pofukovať výstražný vetriček. Obaja sa naraz dvíhame. Je jasné, že počasie sa čoskoro zmení a je najvyšší čas na návrat.

Kým zostúpime k chate, poprúcha drobný dážď. Obloha sa zaťahuje ľahkými sivastými mrakmi. Môj nápadník vyťahuje z batoha pršiplášť. A oblieka ho mne! Pozorne zapína cvoky, pritahuje šnúrkou na kapucni, frnkne mi pritom po nose - namojveru, ako malému decku. Sebe natahuje na hlavu rozpáranú igelitovú tašku. Chytá ma za ruku a ťahá po širokom chodníku rezkejším tempom.

Môžem ísť aj so zatvorenými očami - niekto ma vedie. Môžem sa potknúť - niekto ma podoprie. Môžem spadnúť - niekto ma poniesie. Môžem premrznúť - niekto ma zohreje. Fyzicky cítim, ako práve v tejto chvíli strácam svoju nezávislosť. Z tej jeho teplej ruky prúdi do mňa pocit, že by som sa o ňu mohla oprieť... Rázne si ju vytiahnem. Na takéto pocity je ešte priskoro.

K parkovisku prichádzame celkom zablatení. V takýchto topánkach nás šofér ani do autobusu nepustí. Otierame si lesklé blato o mokrú trávu, ale len čo sa ešte viac rozmazáva. Nakoniec sa rozhodnem umyť si topánky v potoku. Sadám si v pršiplášti na kameň a vyzúvam sa. Môj nápadník mi bez slova berie topánky z ruky a začne ich umývať sám. Pozerám sa, ako vyšparuje blato z rýh na podrážke drevkom, zmýva ho rukami, utiera lopúchovým listom. O chvíľu mi ich odovzdáva mokré a čisté.

„Chrápeš?“ opýtam sa ho namiesto vďaky.

Chvíľu na mňa zarazene hľadí, potom však pochopí, že odpovedám na jeho otázku z vrcholu.

„Nie, aspoň o tom neviem,“ zasmieje sa.

„A máte tam aspoň dve spálne?“ opýtam sa a lenivo sa obúvam.

„Máme,“ pochopí okamžite. „A sú oddelené.“

„Tak dobre,“ poviem po krátkom rozmýšľaní. „Ale ty budeš spať vedľa. Aby som počula, či chrápeš.“

Zohnutá si zaväzujem šnúrkou a pritom sa vdychu hreším, že neviem dostať pod kontrolu úsmev, ktorý sa mi tlačí na pery. To jeho páperie na brade sa mi už nezdá také hrozne pubertálne. Hádam mu časom vypadne. Ale na tej chate budem spať v druhej spálni a poriadne sa zamknem! Nech vie, že som slušné dievča. Ale ... keby tam náhodou nebol kľúč... pre istotu si kúpim nové spodné prádlo.

„Hej,“ hovorím po chvíli. „A nemáš ma už za celý deň plné zuby?“
Pozrie na mňa pobavene. „Až nad hlavu dost!“

Vyprsknem smiechom. Nevie, či by sa táto odpoveď páčila mojej mame,
ale kamarátky by jeho charakter odmerali na poriadnu dĺžku.

